

Sygn. akt: VI C 89/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 kwietnia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w W.

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Anna Garbera

Protokolant Sylwia Kuriata

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2013 r. w W.

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł.

przeciwko L. R.

o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną

I. uznaje za bezskuteczną w stosunku do powódki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł. umowę darowizny samochodu osobowego marki A. (...) rok produkcji 2007 nr podwozia (...), nr rej. (...) zawartą w dniu 12 grudnia 2009 r. pomiędzy L. R. a Z. R., której to powódce przysługują wobec dłużnika Z. R. wierzytelności: - w wysokości 30.127 zł (trzydzieści tysięcy sto dwadzieścia siedem złotych) wynikająca z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy w Zielonej Górze Wydział V Gospodarczy w dniu 22 stycznia 2010 r., sygn. akt V GNc 67/10, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności;

- w wysokości 7.279,05 zł (siedem tysięcy dwieście siedemdziesiąt dziewięć złotych pięć groszy) wynikająca z nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Wydział V Gospodarczy w dniu 14 grudnia 2009 r., sygn. akt V GNc 126/09, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.917 zł (cztery tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt. VI C 89/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 października 2012 r. wniesionym przeciwko pozwanej L. R., powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ł., domagał się uznania za bezskuteczną wobec niego umowy darowizny z dnia 12 grudnia 2009 roku zawartej przez pozwaną z dłużnikiem powoda Z. R., której przedmiotem była darowizna samochodu osobowego koloru czarnego marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2007, nr podwozia (...), w celu zaspokojenia wierzytelności powoda w kwocie 200.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. Powód wraz z pozwem złożył wniosek o zabezpieczenie powództwa poprzez wydanie postanowienia o zakazie zbywania lub obciążania przez pozwaną ruchomości będącej przedmiotem postępowania.

Uzasadniając swoje żądanie, opierając się na przepisach art. 527 k.c. i 529 k.c. powód wyjaśniał, że na mocy tytułów wykonawczych w postaci nakazów zapłaty - Sądu Rejonowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego z dnia 22 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 67/10 i Sądu Okręgowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego z dnia 14 grudnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 126/09, dłużnik Z. R. został zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda kwoty głównej w wysokości 400.977 zł, odsetek ustawowych za zwłokę oraz kosztów procesu.

Podał, że wszczął postępowanie egzekucyjne wobec dłużnika, celem wyegzekwowania wymienionych należności, które prowadzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołowie pod sygn. akt Km 724/10 oraz Km 725/10. W toku prowadzonej egzekucji okazało się, że dłużnik wcześniej zniósł małżeńską wspólność ustawową majątkową, w 2007 lub 2008 roku nabył samochody osobowe, które następnie zbył na rzecz swoich bliskich, w tym przedmiotowy samochód na rzecz żony L. R.. Dalej powód wskazał, że w toku egzekucji, w dniu 07 września 2012 r. został poinformowany przez Komornika, że dłużnik poza emeryturą z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, która już jest zajęta i nieruchomości zabudowanej obciążonej hipotecznie na rzecz banku – nie posiada innego majątku. Nadto wobec dłużnika Z. R. prowadzonych jest obecnie kilkadziesiąt postępowań egzekucyjnych, na sumę przekraczającą ponad jeden milion złotych. W ocenie powoda jego dłużnik Z. R. działał ze świadomością pokrzywdzenia go, jako wierzyciela, ponieważ nieodpłatnie wyzbył się wartościowego składnika swojego majątku na rzecz żony, czym działał z zamiarem pokrzywdzenia powoda. Zdaniem powoda pozwana jest zorientowana w zobowiązaniach swojego męża wobec wierzycieli jako jego żona. Zarzucił, że wskutek darowizny dokonanej z pokrzywdzeniem powoda - wierzyciela, dłużnik stał się niewypłacalny, uniemożliwiając tym samym powodowi uzyskanie zapłaty długu, co potwierdza toczące się postępowanie egzekucyjne w sprawach Km 724/10 i Km 725/10.

Postanowieniem z dnia 08 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt I C 276/12 Sąd Rejonowy w Wołowie zabezpieczył powództwo, poprzez zakazanie pozwanej L. R. zbywania i obciążania ruchomości, w postaci samochodu osobowego marki A. (...) o numerze rej. (...), roku produkcji 2007, nr nadwozia (...), do czasu prawomocnego zakończenia postępowania w sprawie (k. 21).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty od udzielonego pełnomocnictwa. Uzasadniając podała, że powództwo w całości jest bezzasadne i bezpodstawne. Zaprzeczyła, jakoby jej małżonek Z. R. dokonał czynności prawnej - aktu darowizny przedmiotowego samochodu z zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli, a w szczególności powoda. Wskazała, iż jedynym powodem dla którego małżonek darował jej samochód, jest konieczność jego wykorzystania do wykonywania przez pozwaną pracy w zakładzie pracy chronionej - Spółdzielni Usługowej (...) Oddział IX z siedzibą w B., a także otrzymywania z tego tytułu przez pozwaną, jako pracownika i osobę niepełnosprawną zwrotu kosztów dostosowania samochodu do potrzeb osoby niepełnosprawnej, kosztów dojazdu do pracy, dojazdu na turnusy rehabilitacyjne, zabiegi lecznicze itp. Zaprzeczyła twierdzeniom powoda, aby była doskonale zorientowana w zakresie zobowiązań finansowych swojego małżonka, co do jego wierzycieli i aby małżonek dokonywał zbycia na jej rzecz, a także swoich dzieci wartościowszych składników swojego majątku. W ocenie pozwanej, twierdzenia powoda nie są poparte żadnymi dowodami i pozostają gołosłowne. Podała, że nie prowadzi z małżonkiem Z. R. wspólnego gospodarstwa domowego, a sprawy finansowe małżonka nie są dla niej jasne. Pozwana zaprzeczyła również, jakoby w chwili dokonania darowizny przedmiotowego samochodu Z. R. był niewypłacalny, by skutkiem darowania pozwanej samochodu stał się niewypłacalny, jak również, aby skutkiem darowizny miało nastąpić uniemożliwienie uzyskania zapłaty długu, co miało potwierdzić postępowanie egzekucyjne. W dalszej części uzasadniała, że jej mąż Z. R. spłacił powodowi objętą nakazem zapłaty z dnia 14 grudnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 126/09 należności w kwocie 370.850 zł, czego dowodem jest potwierdzenie salda na dzień 31 grudnia 2011 r. wydane przez powoda Z. R.. Nadto zarzuciła, że należności egzekwowane przez Komornika w sprawie pod sygn. akt Km 725/10 w oparciu o tytuł wykonawczy z dnia 14 grudnia 2009 r. zostały zabezpieczone wpisem hipoteki na nieruchomości, która stanowi wyłączną własność Z. R.. Wskazała, że powód nie udowodnił wbrew ciężącemu na nim obowiązkowi zgodnie z art. 6 k.c. wystąpienia przesłanek z art. 527 k.c. (k. 28-33).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana L. R. jest żoną Z. R.. Małżonkowie prowadzą wspólne gospodarstwo domowe, zamieszkują w nieruchomości stanowiącej wyłączną własność L. R., przy ulicy (...) w B.. Małżonkowie w 1999 roku znieśli umową ustawową wspólność majątkową. W roku 2007 Z. R. zakupił do swojego majątku odrębnego samochód osobowy marki A. (...) o pojemności silnika 2,0 (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2007, numerze podwozia (...).

(dowód: - zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107,

- przesłuchanie pozwanej L. R. k. 127 - 128).

Z. R. prowadził działalność gospodarczą - Przedsiębiorstwo Budownictwa (...) -er” z siedzibą w B.. W dniu 16 listopada 2011 r. działalność ta została zawieszona do dnia 16 marca 2012 r. i tak jest nadal. Pozwana od dnia 28 marca 2006 r. została uznana za osobę niepełnosprawną w stopniu lekkim - do dnia 30 czerwca 2014 r. Pozwana w latach 2009 – 2012 pracowała w zakładzie pracy chronionej - Spółdzielni Usługowej (...) Oddział IX w B. na stanowisku Dyrektora Oddziału IX na 0,6 etatu. Z tytułu zatrudnienia pozwana mogła się domagać od zakładu pracy zwrotu kosztów dojazdu do pracy własnym samochodem, kosztów ubezpieczenia samochodu, dostosowania do potrzeb osoby niepełnosprawnej, dojazdu na turnus rehabilitacyjny, wczasy lecznicze, badania lekarskie, rehabilitacyjne.

(dowód:- orzeczenie Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z 15.05.2008 r. k. 40,

- orzeczenie Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z 02.06.2011 r. k. 39,

- zaświadczenie Spółdzielni Usługowej (...) Oddział IX w B. z 20.11.2012 r. k. 61,

- dokumenty w postaci PIT 37L i PIT/B z dnia 30.04.2010 r. k. 119 – 123,

- zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107,

- przesłuchanie pozwanej L. R. k. 127 – 128).

W 2009 Z. R. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, jako generalny wykonawca zawarł z inwestorem firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. umowę na wykonanie robót budowlanych, polegających na budowie (...) handlowego (...) w miejscowości O.. Wykonanie części prac Z. R. zlecił swojemu podwykonawcy – powodowi firmie (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ł.. W trakcie realizacji prac Z. R. miał trudności w bieżącym regulowaniu zobowiązań wobec powoda w kwietniu 2009 r. i w okresie od października do grudnia 2009 r. Po zakończeniu inwestycji w O. Z. R. nie zapłacił powodowi należności za wykonane prace w kwocie należności głównej 400.977 zł (370.850 zł, 30.127 zł).

(dowód:- oświadczenie pisemne Z. R. z dnia 29.11.2012 r. 57,

- pismo małżonka pozwanej Z. R. do spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. z dnia 29.11.2012 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 36 – 37,

- nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego, w sprawie o sygn. akt V GNc 126/09 z 14.12.2009 r. k. 8,

- zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107,

- przesłuchanie za powoda prezesa zarządu Z. B. k. 108 – 109).

W dniu 11 grudnia 2009 r. powód wniósł przeciwko Z. R. pozew do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego, domagając się zasądzenia kwoty 370.850 zł tytułem niezapłaconych należności, wynikających z realizacji prac budowlanych w O. wraz odsetkami i kosztami procesu. W dniu 14 grudnia 2009 r. Sąd nakazał Z. R., aby zapłacił powodowi kwotę 370.850 zł, wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 42.000 zł od dnia 06 października 2009 r., od kwoty 216.000 zł od dnia 29 października 2009 r., od kwoty 24.400 zł od dnia 04 listopada 2009 r., od kwoty 88.450 zł od dnia 11 listopada 2009 r. do dnia zapłaty oraz wynagrodzenie adwokackie w kwocie 7.217 zł, a także koszty sądowe w kwocie 4.636 zł, w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie zarzuty.

W dniu 11 stycznia 2010 r. powód wniósł przeciwko Z. R. pozew do Sądu Rejonowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego, domagając się zasądzenia kwoty 30.127 zł tytułem niezapłaconych należności wynikających z realizacji prac budowlanych w O. wraz z odsetkami i kosztami procesu. W dniu 22 stycznia 2010 r. Sąd nakazał Z. R.,

aby zapłacił powodowi kwotę 30.127 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 kwietnia 2009 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.794 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia nakazu albo wniósł w tym terminie zarzuty. Oba nakazy zapłaty są prawomocne.

(dowód:- okoliczność bezsporna,

- nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego, w sprawie o sygn. akt V GNc 126/09 z 14.12.2009 r. k. 8,

- nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego, w sprawie o sygn. akt V GNc 67/10 z 22.01.2010 r. k. 9,

- potwierdzenie salda z dnia 30.11.2012 r. k. 71,

- zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107,

- przesłuchanie za powoda prezesa Zarządu Z. B. k.108 – 109).

Dnia 12 grudnia 2009 r. Z. R., będąc zobowiązanym wobec powoda do zapłaty należności zasądzonych nakazami zapłaty: z dnia 14 grudnia 2009 r. w kwocie 370.850 zł i z dnia 22 stycznia 2010 r. w kwocie 30.127 zł, wymagalnych w kwietniu, październiku i listopadzie 2009 r., przekazał nieodpłatnie na rzecz swojej żony L. R., w drodze darowizny samochód osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2007, o numerze podwozia (...), o pojemności silnika 2,0 (...) o wartości 60.000 zł. Samochód po sporządzeniu aktu darowizny był nadal użytkowany przez Z. R..

W dacie sporządzenia darowizny w/w samochód stanowił jedyny wartościowy ruchomy składnik majątku Z. R.. Oprócz samochodu Z. R. posiadał nieruchomości o wartości około 150.000 zł położoną w R. na działkach gruntu nr (...) o powierzchni łącznej 0,2576 ha, dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział IX Zamiejscowy Ksiąg Wieczystych w W., prowadzi księgę wieczystą numer (...). Nieruchomość ta w dacie sporządzenia darowizny była obciążona dwiema hipotekami – hipoteką kaucyjną w kwocie 157.500 zł na rzecz wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz hipoteką przymusową w kwocie 53.731,36 zł na rzecz wierzyciela (...) Kancelaria Sp. z o.o. z siedzibą we W. – łącznie na kwotę 211.231,36 zł.

(dowód:- okoliczność bezsporna,

- umowa darowizny z dnia 12.12.2009 r. k. 91,

- zawiadomienie Sądu Rejonowego w Wołowie V Wydziału Ksiąg Wieczystych z 04.08.2010 r. nr pozycji dziennika DZ. Kw WR1L/00002358/10/001 k. 56,

- obwieszczenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie, w sprawach Km 724/10, 725/10 z 07.02.2012 r. k. 73 – 74,

- protokół Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie z dnia 21.03.2012 r. z opisu i oszacowania nieruchomości należącej do Z. R. k. 76,

- zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107,

- przesłuchanie za powoda prezesa Zarządu Z. B. k.108 – 109

- przesłuchanie pozwanej L. R. k. 127 - 128).

W dniu 21 grudnia 2009 r. inwestor (...) Spółka z o.o. z siedzibą w P. dokonał na rzecz powoda wpłaty należności głównej w wysokości 370.850 zł, wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 14 grudnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 126/09, na poczet częściowej spłaty zobowiązania Z. R. wobec powoda z tytułu prac budowlanych wykonanych w O.. Po wpłacie dokonanej przez firmę (...) Sp. z o.o. w P. do zapłaty przez Z. R. na rzecz powoda z tytułu w/w nakazu pozostała kwota 7.279,05 zł wraz z odsetkami i kosztami.

Wobec braku przez Z. R. zapłaty należności, wynikających z prawomocnych nakazów zapłaty w sprawach o sygn. akt V GNc 126/09 SO w Zielonej Górze z dnia 14.12.2009 r. (w kwocie 7.279,05 zł) oraz o sygn. akt 67/10 SR w Zielonej Górze z dnia 22 stycznia 2010 r. (w kwocie 30.127 zł), na wniosek powoda Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wołowie A. M. wszczął postępowanie egzekucyjne wobec Z. R., wzywając go do zapłaty w/w należności, a następnie dokonał zajęcia stanowiącej jego własność nieruchomości gruntowej, objętej księgą wieczystą KW (...), na poczet zabezpieczenia należności, w sprawach o sygn. akt: Km 724/10 i Km 725/10.

(dowód: - okoliczność bezsporna,

- zawiadomienie dłużnika Z. R. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie A. M. z 26.07.2010 r. o wszczęciu egzekucji z nieruchomości i wezwanie do zapłaty wraz z postanowieniem o ustaleniu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym z 26.07.2010 r. w sprawie Km 724/10 k. 42 – 43,

- zawiadomienie dłużnika Z. R. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie A. M. z 27.07.2010 r. o wszczęciu egzekucji z nieruchomości i wezwanie do zapłaty wraz z postanowieniem o ustaleniu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu egzekucyjnym z 27.07.2010 r. w sprawie Km 725/10 k. 44, 46,

- potwierdzenie salda na dzień 31.12.2011 r. wydane przez powoda Z. R. k. 38,

- wniosek Komornika Sądowego A. M. o wpis w księdze wieczystej (...) z 26.07.2010 r. k. 51 – 54,

- wniosek Komornika Sądowego A. M. o wpis w księdze wieczystej (...) z 27.07.2010 r. k. 47 – 50,

- zawiadomienia Sądu Rejonowego w Wołowie V Wydziału Ksiąg Wieczystych z dnia 04.08.2010 r. nr pozycji dziennika DZ. Kw WR1L/00002358/10/001 i DZ. Kw WR1L/00002357/10/001 k. 55, 56,

- pismo Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie A. M. do powoda w sprawach: Km 724/10, Km 725/10 z 13.04.2012 r. k. 10,

- obwieszczenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie w sprawach Km 724/10, 725/10 z 07.02.2012 r. k. 73 – 74,

- protokół Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie z 21.03.2012 r. z opisu i oszacowania nieruchomości należącej do Z. R. k. 76,

- zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107,

- przesłuchanie za powoda prezesa Zarządu Z. B. k.108 – 109).

W 2009 r. Z. R. osiągnął dochód z prowadzonej działalności gospodarczej w wysokości 92.603,11 zł. Od października 2009 r. Z. R. nie regulował płatności wynikających z prowadzonej działalności gospodarczej. Od 2010 r. Z. R. pozostaje na utrzymaniu żony.

(dowód: - zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu k. 119-123

- zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107,

- przesłuchanie pozwanej L. R. k. 127 - 128).

Dnia 30 czerwca 2010 roku Z. R. zawarł z firmą (...), jako podwykonawcą generalnym umowę na wykonanie prac instalacyjnych w (...) handlowym (...) w C.. Inwestorem robót była firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.. Z. R. w dniu 30 czerwca 2010 r. zlecił powodowi, jako podwykonawcy wykonanie parkingu przy obiekcie. W dniu 28 września 2010 r. powód zakończył prace i wystawił Z. R. rachunek (...) numer (...) na kwotę 550.000 zł. W dniu 30 grudnia 2010 r. inwestor (...) Sp. z o.o. z siedzibą P. dokonał na rzecz powoda wpłaty kwoty należności głównej 439.200 zł tytułem częściowej spłaty zobowiązania Z. R. wynikającej z wystawionej faktury Vat (...). Pismem z dnia 12 maja 2012 r. powód wezwał Z. R. do zapłaty kwoty pozostałej z faktury nr (...) w wysokości 120.811,35 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania, bezskutecznie. W dniu 04 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IX Gospodarczy w sprawie o sygn. akt IX GNc 475/12 z powództwa powoda, nakazał Z. R. zapłacić na rzecz powoda kwotę 120.811,35 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot 110.800 zł od dnia 28 października 2010 r. do dnia zapłaty i od kwoty 10.011,35 zł od dnia 30 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 5.147 zł tytułem kosztów postępowania, albo wnieść sprzeciw. W/w nakaz zapłaty jest prawomocny.

(dowód:

- oświadczenie pisemne Z. R. z dnia 29.11.2012 r. k. 57,
- nakaz zapłaty wydany z 04.06.2012 r. Sądu Okręgowego w Poznaniu Wydziału IX Gospodarczego, o sygn. akt IX GNc 475/12 k. 72,
- protokół końcowy odbioru wykonanych robót budowlanych z dnia 28.09.2010 r. k. 63 – 64,
- pismo Z. R. do Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. z 10.12.2011 r. k. 60 – 61,
- wezwanie Z. R. do zapłaty kwoty 120.811,35 zł z 12.05.2011 r. k. 59,
- zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107,
- pozew Z. R. przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P., skierowany do Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 14.04.2011 r. k. 62,
- pismo Z. R. do Naczelnika Urzędu Skarbowego w W. z 10.12.2011 r. k. 60 – 61,
- przesłuchanie za powoda prezesa zarządu Z. B. k.108 – 109,
- zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107)

Na dzień zamknięcia rozprawy Z. R. nie uiszczył na rzecz powoda należności wynikających z prawomocnych nakazów zapłaty, to jest w sprawach o sygn. akt V GNc 126/10 w kwocie należności głównej 7.279,05 zł i V GNc 67/10 w kwocie należności głównej 30.127 zł oraz w sprawie o sygn. akt IX GNc 475/12 w kwocie należności głównej 120.811,35 zł. Łączna wysokość zobowiązań należności głównych z tytułu w/w nakazów zapłaty wobec powoda wynosi kwotę 158.217,40 zł. Nadto obecnie wobec nieruchomości Z. R. w R. (księga wieczysta nr (...)), toczy się egzekucja z wniosku 27 wierzycieli, a łączna kwota zobowiązań Z. R. wobec podwykonawców stanowi kwotę około 600.000 – 700.000 zł. Nieruchomość Z. R. ma wartość około 150.000 zł i jest nadal obciążona dwoma hipotekami – hipoteką kaucyjną w kwocie 157.500 zł na rzecz wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz hipoteką przymusową w kwocie 53.731,36 zł na rzecz wierzyciela (...) Kancelaria Sp. z o.o. z siedzibą we W., łącznie na kwotę 211.231,36 zł. Z. R. nie posiada innego majątku ruchomego, czy nieruchomości pozwalającej na zaspokojenie wymagalnych wierzytelności powoda objętych w/w prawomocnymi nakazami zapłaty.

(dowód:- okoliczność bezsporna,

- potwierdzenie salda wydanego i wysłanego do małżonka pozwanej Z. R. z 30.11.2012 r. k. 71,

- obwieszczenie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie w sprawach Km 724/10, 725/10 z 07.02.2012 r. k. 73 – 74,
- protokół Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wołowie z 21.03.2012 r. z opisu i oszacowania nieruchomości należącej do Z. R. k. 76,
- zeznania świadka Z. R. k. 105 – 107,
- przesłuchanie za powoda prezesa zarządu Z. B. k.108 – 109).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód pozwem skierowanym przeciwko L. R. domagał się uznania za bezskuteczną wobec niego czynności nieodpłatnej - darowizny, sporządzonej w dniu 12 grudnia 2009 r. przez dłużnika Z. R. na rzecz jego żony L. R., której przedmiotem był samochód osobowy marki A. (...) o numerze rej. (...), rok produkcji 2007, nr nadwozia (...), celem zaspokojenia roszczeń wynikających z prawomocnych nakazów zapłaty - Sądu Okręgowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego z dnia 14 grudnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 126/09 i nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego z dnia 22 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 67/10. W ocenie powoda, jego dłużnik Z. R. działał ze świadomością pokrzywdzenia go, jako wierzyciela, ponieważ nieodpłatnie wyzbył się wartościowego składnika swojego majątku na rzecz żony, czym działał z zamiarem pokrzywdzenia powoda. Zarzucił, że wskutek darowizny dokonanej z pokrzywdzeniem powoda - wierzyciela, dłużnik stał się niewypłacalny, uniemożliwiając tym samym powodowi uzyskanie zapłaty długu, co potwierdza toczące się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego A. M. w oparciu o w/w nakazy zapłaty, w sprawach o sygn. Km 724/10 i Km 725/10.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa jako całkowicie bezzasadnego i bezpodstawnego. Zaprzeczyła jakoby jej mąż Z. R. dokonał czynności prawnej - aktu darowizny przedmiotowego samochodu z zamiarem pokrzywdzenia powoda. Wskazała, iż jedynym powodem, dla którego mąż pozwanej darował jej samochód, jest konieczność jego wykorzystania do wykonywania przez pozwaną pracy w zakładzie pracy chronionej - Spółdzielni Usługowej (...) Oddziale IX z siedzibą w B.. Zaprzeczyła twierdzeniom powoda, aby była doskonale zorientowana w zakresie zobowiązań finansowych swojego małżonka, co do jego wierzycieli i aby mąż dokonywał zbycia na jej rzecz co wartościowszych składników swojego majątku. Zaprzeczyła również, jakoby w chwili dokonania darowizny przedmiotowego samochodu Z. R. był niewypłacalny, by skutkiem darowania pozwanej samochodu stał się niewypłacalny, jak również, aby skutkiem darowizny miało nastąpić uniemożliwienie uzyskania zapłaty długu. Nadto zarzuciła, że należności egzekwowane przez Komornika w sprawie pod sygn. akt Km 725/10 w oparciu o tytuł wykonawczy z dnia 14 grudnia 2009 r. zostały zabezpieczone wpisem hipoteki na nieruchomości, która stanowi wyłączną własność Z. R.. Wskazała, że powód nie udowodnił wbrew ciężącemu na nim obowiązкови zgodnie z art. 6 k.c. wystąpienia przesłanek z art. 527 k.c.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, nie zostały one zakwestionowane przez strony, w szczególności umowie darowizny z dnia 12 grudnia 2009 r., prawomocnych nakazach zapłaty wskazanych w pozwie potwierdzających istnienie i wysokość zobowiązań wobec powoda na dzień dokonania darowizny. Wiarygodne były także dowody osobowe, to jest przesłuchanie za powoda prezesa zarządu Z. B., pozwanej oraz zeznania świadka Z. R.. Istotnymi w sprawie były także dowody z dokumentów toczącego się postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika, wskazujące na przebieg egzekucji sądowej należności, braku zaspokojenia roszczeń powoda i wysokości zobowiązań Z. R. wynikających z nakazów zapłaty wskazanych w pozwie na dzień zamknięcia rozprawy – co nie było między stronami sporne.

Bezspornym w sprawie był fakt darowania w dniu 12 grudnia 2009 r. przez Z. R. na rzecz żony L. R. samochodu osobowego marki A. (...) o numerze rej. (...), roku produkcji 2007, nr nadwozia (...). Nie było również sporu co

do tego, że Z. R. w dacie aktu darowizny, z tytułu umowy zawartej z powodem na wykonanie prac w O., posiadał wobec niego nieuiszczone wymagalne zobowiązania pieniężne łącznie na kwotę należności głównej 400.977 zł, objęte prawomocnymi nakazami zapłaty - Sądu Okręgowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego z dnia 14 grudnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 126/09 i nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Zielonej Górze Wydziału V Gospodarczego z dnia 22 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. akt V GNc 67/10. Sporne nie pozostawało, że egzekucję z tytułu w/w nakazów zapłaty prowadzi Komornik Sądowy A. M., w toku której dokonano zajęcia jedynego wartościowego składnika majątku dłużnika Z. R. - nieruchomości położonej w R., dla której Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej w IX Zamiejscowym Wydziale Ksiąg Wieczystych w W. prowadzi księgę wieczystą nr (...), której wartość dłużnik Z. R. określił na kwotę około 150.000 zł, czego powód nie zakwestionował. Powód nie kwestionował również faktu zapłaty części należności w wysokości 370.850 zł wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 14 grudnia 2009 r. przez firmę (...) Sp. z o.o. w P., za dłużnika Z. R.. Bezsprzeczne było także, że do dnia wszczęcia niniejszego postępowania Z. R. nie zaspokoił roszczeń powoda, wynikających z przedmiotowych nakazów zapłaty (w kwocie 30.127 zł - nakaz o sygn. V GNc 67/10 i w kwocie 7.279,05 zł - nakaz o sygn. V GNc 126/09), w oparciu o które Komornik prowadzi egzekucję z nieruchomości w sprawach Km 724/10 i Km 725/10. Z. R. podał, że aktualnie niespłacone zobowiązania wobec jego podwykonawców, w tym powoda wynoszą około 600.000 -700.000 zł.

Materialnoprawną podstawą powództwa powoda jest przepis art. 527 k.c. (skarga pauliańska), który stanowi formę zabezpieczenia interesów wierzyciela w wypadku nielojalnego postępowania dłużnika, świadomym działaniem doprowadzającego do zmian w swoim majątku na niekorzyść wierzyciela (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 września 2012 r., sygn. akt I Aca 629/11, LEX nr 1220474). Zgodnie z art. 527 § 1, 2,3 k.c. gdy skutek czynności prawnej dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osobą będącą w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jeżeli w chwili darowizny dłużnik był niewypłacalny, domniemywa się, iż działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. To samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny (art. 529 k.c.). Analizując przepis art. 527 k.c. stwierdzić należy, że przesłankami skargi paulińskiej są: pokrzywdzenie wierzyciela, jeżeli skutkiem czynności prawnej dłużnika osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, wiedza lub niezachowanie należytej staranności przy możliwości dowiedzenia się przez osobę trzecią o działaniu dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, przy czym wymienione przesłanki muszą być spełnione łącznie. Stosownie do rozkładu ciężaru dowodu w procesie określonego art. 6 k.c. ciężar udowodnienia przesłanek z art. 527 k.c. z zastrzeżeniem domniemań z art. 528 k.c. i 529 k.c. ciążył na wierzycielu – powodzie. Stosownie do treści 531 § 1 k.c. uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową.

W niniejszej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki skargi paulińskiej. Pozwana, pomimo wniesionych zarzutów, nie uwolniła się skutecznie od odpowiedzialności jako osoba trzecia (pozostająca w bliskim stosunku z dłużnikiem), która od dłużnika Z. R. bezpłatnie uzyskała korzyść majątkową. Przesłanką określoną art. 527 § 1 k.c. jest dokonanie przez dłużnika z osobą trzecią czynności prawnej, na skutek której osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową oraz doszło do pokrzywdzenia wierzyciela. Istotnym przy tym warunkiem dochodzenia ochrony na podstawie art. 527 § 1 k.c. było wykazanie przez powoda posiadania wobec dłużnika Z. R. wierzytelności realnej i skonkretyzowanej, a nie hipotetycznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2003 r., sygn. III CKN 355/01, LEX nr 359441). Istnienie tej wierzytelności należało ocenić zarówno w chwili dokonywania zaskarżonej skargą paulińską czynności prawnej, to jest w dacie 12 grudnia 2009 r., jak też w chwili wytoczenia powództwa na podstawie art. 527 § 1 k.c., w niniejszym przypadku 24 października 2012 r. a także określenie jej wysokości na dzień zamknięcia rozprawy.

W niniejszej sprawie czynnością prawną, na skutek której pozwana L. R. uzyskała korzyść majątkową był akt darowizny dłużnika Z. R. samochodu osobowego marki A. (...) o numerze rej. (...), roku produkcji 2007, nr nadwozia (...) o wartości 60.000 zł na rzecz pozwanej w dniu 12 grudnia 2009 r. Korzyść majątkowa pozwanej została wymienionym aktem darowizny dostatecznie określona i zindywidualizowana. Jak ustalono, zgodnie z zeznaniami Z. R. przedmiotowy samochód stanowił jedyny wartościowy ruchomy składnik majątku dłużnika, z którego powód mógł zaspokoić swoje roszczenie, choćby w części. Darowizna doprowadziła do pokrzywdzenia powoda, jako wierzyciela, albowiem jej skutkiem powód nie uzyskał zaspokojenia swoich wierzytelności, które były skonkretyzowane w chwili dokonania czynności, co wynika z prawomocnych nakazów zapłaty (terminy płatności). Wierzytelność objęta nakazami zapłaty z dnia 14 grudnia 2009 r. w sprawie o sygn. akt VGNC 126/09 i z dnia 22 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. akt VGNC 67/10 dotyczy, jak wynika z przesłuchania powoda Z. B. i zeznań świadka Z. R., należności za prace wykonane przez powoda na obiekcie w O., realizowane do grudnia 2009 r., obejmują okres nierozliczonych należności z terminami płatności w kwietniu, październiku i listopadzie 2009 r., a ich wysokość na dzień sporządzenia aktu darowizny wynosiła kwotę 400.977 zł (370.850 zł i 30.127 zł), na dzień wniesienia niniejszego powództwa i zamknięcia rozprawy kwotę 37.406,05 zł (po zapłacie kwoty 370.850 zł przez firmę (...) Sp. z o.o. w P.). W przypadku skierowania egzekucji do przedmiotowego składnika majątku dłużnika Z. R., wierzyciel mógłby z łatwością wyegzekwować swoją należność, znacznie wcześniej, albowiem porównując wartość darowanego samochodu z wartością zobowiązania wynikającego z przedmiotowych nakazów zapłaty, wystarczającym do zaspokojenia roszczeń było skierowanie egzekucji tylko do darowanego składnika majątkowego. Z. R. działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, albowiem nie sposób uznać, aby nie wiedział w chwili dokonywania darowizny o ciążących na nim wymagalnych zobowiązaniach wobec powoda – w wysokości 400.977 zł, co wynika jednoznacznie z zeznań Z. R.. Tym bardziej, że przyznał on, iż w grudniu 2009 roku „nie dysponował już żadnym majątkiem prywatnym ani przedsiębiorstwem. Wówczas był właścicielem jedynie tego samochodu, nie miał innych praw majątkowych”; „wówczas kondycja firmy nie była najlepsza. Wówczas zobowiązania wobec (...) wynosiły około 400.000 zł”. Następnie Z. R. dodał, że był właścicielem nieruchomości, niemniej jednak jak wynika z ustaleń stanu faktycznego nieruchomości ta była obciążona hipotekami i uzyskanie zaspokojenia z tego składnika majątku faktycznie okazało się dla powoda utrudnione – egzekucja z tego składnika majątku toczy się nadal z udziałem wielu wierzycieli.

Powód wykazał, że czynność darowizny samochodu z dnia 12 grudnia 2009 r. dokonana przez Z. R. była podjęta z zamiarem pokrzywdzenia wierzycieli. Podstawą do oceny, czy zachodzi pokrzywdzenie wierzycieli wskutek niewypłacalności dłużnika jest chwila, w której wierzyciel wystąpił z żądaniem uznania bezskuteczności czynności prawnej, a nie chwila dokonania tej czynności (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 grudnia 1995 r., I Acr 967/95, Wokanda 1996/10/46). Wykazał również, że wskutek tej czynności Z. R. stał się niewypłacalny, co najmniej w wyższym stopniu niż był przed dokonaniem czynności darowizny (art. 527 § 2 k.c.). Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 września 2011 r. (sygn. IV CSK 99/11, LEX nr 940760) o istnieniu pokrzywdzenia można mówić, gdy porównanie wartości sprzedanego (darowanego) prawa i wysokości niespłaconych wierzytelności przysługujących przeciwko dłużnikowi, prowadzi do wniosku o niemożności zaspokojenia się powoda chociażby w części. Do przyjęcia świadomości dłużnika, co do pokrzywdzenia wierzycieli, o którą chodzi w art. 527 § 1 k.c., wystarczy także, aby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności (vide: wyrok sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 sierpnia 2012r., I Aca 816/11, LEX nr 1216401). Dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, jeżeli ma rozeznanie, co do tego, że w następstwie dokonanej przezeń czynności ucierpi materialny interes wierzyciela, zazwyczaj poprzez wyzbycie się w całości lub w części majątku nadającego się do egzekucji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2007 r., sygn. V CSK 77/07, LEX nr 611455). Taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie. W świetle powyższego przyjąć należy, iż wiedza dłużnika Z. R. o wymagalnych zobowiązaniach, wszczętych przeciwko niemu postępowaniach sądowych i zła kondycja prowadzonej przez niego firmy wyrażająca się w braku regulowania bieżących płatności już od kwietnia 2009 r., pozwalają ocenić, że działał on ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, a w dacie sporządzenia darowizny co najmniej przewidywał taką ewentualność. Z. R. miał świadomość istnienia już skonkretyzowanych zobowiązań wobec powoda (jak podał świadek Z. B., rozliczenia z tytułu prac pomiędzy firmą powoda i Z. R. odbywały się miesięcznie), a także faktu obciążenia jedynego jego składnika majątku - nieruchomości w R. hipotekami na rzecz innych wierzycieli, a także wzrastających obciążeń

wobec podwykonawców, co wynika wprost z jego zeznań. Wierzyciel, którego wierzytelność została zabezpieczona hipoteką na nieruchomości dłużnika, korzysta z pierwszeństwa w zaspokojeniu z sumy podlegającej podziałowi (art. 1025 k.p.c.). Z przepisu art. 527 § 2 k.c. wynika, że musi istnieć związek przyczynowy pomiędzy niewypłacalnością dłużnika, a dokonaną przez niego czynnością prawną z osobą trzecią. Dokonana przez Z. R. czynność darowizny, istotnie krzywdzi powoda, jako wierzyciela, który w dacie wniesienia pozwu nie uzyskał zaspokojenia wierzytelności. Istnieje związek przyczynowy pomiędzy darowizną uczynioną przez powoda na rzecz L. R., a stanem niewypłacalności wobec powoda. Niewątpliwie w niniejszym przypadku, przedmiotowa darowizna dokonana przez Z. R. na rzecz pozwanej, spowodowała uszczuplenie majątku dłużnika, który nie uzyskał żadnego ekwiwalentu i niewątpliwie stał się niewypłacalny w stopniu wyższym, niż przed darowizną. Dodać należy, iż w orzecznictwie przyjęto, że dłużnik staje się niewypłacalny w wyższym stopniu także wtedy, gdy zaspokojenie można uzyskać z dodatkowym znacznym nakładem kosztów, czasu i ryzyka; stan niewypłacalności w stopniu wyższym (o którym mowa w art. 527 § 2 k.c.) obejmuje utrudnienie i opóźnienie zaspokojenia (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21 listopada 2012 r., sygn. akt I Aca 1057/12, LEX nr 1280309). Dla przyjęcia niewypłacalności w stopniu wyższym, wystarczy więc jakiegokolwiek pogorszenie możliwości zaspokojenia się wierzyciela, przy czym stopień tego pogorszenia się możliwości zaspokojenia wierzyciela, występującego ze skargą paulińską na podstawie art. 527 § 1 k.c., nie wpływa na zakres uwzględnienia powództwa wytoczonego na tej podstawie prawnej, w szczególności na ograniczenie, co do wysokości bądź zakresu czynności prawnej uznanej za bezskuteczną. Z. R. jest jedynym właścicielem nieruchomości położonej w R., nieruchomość jest obciążona hipotecznie – hipoteką kaucyjną w kwocie 157.500 zł na rzecz wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą w W. oraz hipoteką przymusową w kwocie 53.731,36 zł na rzecz wierzyciela (...) Kancelaria Sp. z o.o. z siedzibą we W., łącznie na kwotę 211.231,36 zł. Egzekucja z tej nieruchomości toczy się z udziałem wielu wierzycieli, w tym powoda. Porównanie wartości nieruchomości szacowanej na kwotę około 150.000 zł z obciążeniami hipotecznymi i wielkością zobowiązań Z. R. (wg jego zeznań około 600.000-700.000 zł) nie daje powodowi gwarancji zaspokojenia należności, jak w przypadku ewentualnej egzekucji z nieruchomości dłużnika w postaci samochodu osobowego. Egzekucja z nieruchomości toczy się nadal, bez efektu. Nadto w latach 2009 – 2010 w stosunku do tej nieruchomości, do egzekucji przyłączyli się kolejni wierzyciele. Z. R. wskazał, że łączna wartość jego zobowiązań wobec podwykonawców, to obecnie około 600.000 – 700.000 zł. Dlatego też trudno by uznać, aby prowadzenie egzekucji z nieruchomości Z. R., było równoznaczne ze skuteczną wobec powoda egzekucją, zważywszy na wysokość świadczenia powoda (która wynosiła na dzień 30 listopada 2012 r. kwotę 225.506,09 zł wraz z kolejnym nakazem zapłaty w sprawie V GNc 475/10), innych wierzycieli, wartość nieruchomości, jak również mając na uwadze pierwszeństwo zaspokojenia przede wszystkim wierzycieli hipotecznych. W ocenie Sądu skutek darowania składnika majątku w postaci samochodu osobowego o wartości 60.000 zł L. R. uzyskała korzyść majątkową, w konsekwencji majątek dłużnika został realnie pomniejszony, na skutek czego dłużnik stał się niewypłacalny w stopniu wyższym niż przed datą sporządzenia darowizny, w sytuacji, gdy istniała już skonkretyzowana wierzytelność powoda a dłużnik nie uiszczal wymagalnych zobowiązań. Jednocześnie gdyby nie w/w darowizna na rzecz pozwanej powód mógł skierować egzekucję bezpośrednio do przedmiotowego składnika majątku i uzyskać zaspokojenie. Fakt posiadania przez dłużnika nieruchomości, co do której powód skierował egzekucję przedmiotowych wierzytelności wynikających z nakazów zapłaty nie dyskwalifikuje zatem zasadności powództwa. O istnieniu bowiem pokrzywdzenia i faktu niewypłacalności dłużnika można mówić, gdy porównanie wartości prawa i wysokości niespłaconych na dzień wystąpienia powództwem z art. 527 k.c. wierzytelności przysługujących przeciwko dłużnikowi z wartością jego majątku prowadzi do wniosku o niemożności, utrudnieniu lub odwleczeniu zaspokojenia się powoda. Wierzyciel jest pokrzywdzony, jeżeli w związku z dokonaniem czynności przez dłużnika stan jego majątku, z którego wierzyciel może się zaspokoić zmniejszył się w taki sposób, że uniemożliwia to w całości lub w części pokrycie jego wierzytelności. Porównując zatem wartość zobowiązań dłużnika na dzień wniesienia pozwu, z wartością jego majątku po dokonaniu czynności darowizny, można mówić o istnieniu związku przyczynowego pomiędzy czynnością prawną dłużnika Z. R. zdziałaną na rzecz L. R., a stanem jego większej niewypłacalności, co stanowiło spełnienie warunku sine qua non uznania tej czynności za bezskuteczną wobec powoda.

Zdaniem Sądu pozwana wbrew wysuwany zarzutom nie zdołała uchylić się od odpowiedzialności wobec powoda. W niniejszej sprawie znalazło zastosowanie domniemanie prawne wzruszalne zawarte w art. 527 § 3 k.c., a nadto dodatkowo zostały spełnione przesłanki przepisu art. 528 k.c. Zgodnie z art. 527 § 3 k.c. jeżeli wskutek czynności

prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Domniemanie prawne przewidziane w tym przepisie może być zastosowane, gdy stosunek bliskości istniał w chwili dokonywania czynności prawnej (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt I Acz 356/12, LEX nr 1120019). Pojęcie „osoba bliska” obejmuje osoby połączone węzłami rodzinnymi lub podobnymi do rodzinnych, a cechującymi się więzią emocjonalną pozytywną, której istnienie ustawodawca uwzględnia przez przyznanie „osobie bliskiej” pewnych uprawnień szczególnych, tak w przypadku ustawowej więzi małżeństwa, uzasadniający przyjęcie, że jedna z nich jest w posiadaniu informacji o aktualnej sytuacji majątkowej drugiej. W takim przypadku ciężar obalenia domniemanie wiedzy o zobowiązaniach małżonka, ciąży na pozwanej, wobec której powód skierował powództwo o uznanie czynności za bezskuteczną. Z kolei art. 528 k.c. stanowi, że jeżeli skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Przepis tym samym wyłącza przesłankę złej wiary po stronie pozwanej, co oznacza, że wszelkie zarzuty pozwanej w przedmiocie braku wiedzy, co do sytuacji finansowej jej męża Z. R., istnienia wierzytelności wobec powoda, nie mają znaczenia dla uznania dokonania czynności za bezskutecznej w stosunku do niej. W niniejszym przypadku ma zastosowanie przepis art. 528 k.c. albowiem pozwana L. R. weszła w posiadanie przedmiotowego samochodu w drodze aktu darowizny od Z. R., a tym samym niewątpliwie przedmiotowa czynność darowizny w dniu 12 grudnia 2009 r. miała charakter bezpłatny. Pozwana jest osobą bliską dla dłużnika – jego małżonką. Powód mógł żądać ochrony także wtedy, gdy pozwana nie wiedziała i nie mogła przy zachowaniu należytej staranności dowiedzieć się o tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia powoda. Z kolei pozwana nie mogła zasadnie bronić się, poprzez wykazanie, że nie wiedziała lub nie mogła wiedzieć o działaniu Z. R. ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, gdyż nawet udowodnienie tej okoliczności, czego również nie wykazała, (wręcz przeciwnie, zeznała że prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z mężem i od 2010 r. go utrzymuje), nie zwalniało jej od odpowiedzialności wobec powoda.

Pozwana mogła uwolnić się od odpowiedzialności na podstawie art. 533 k.c. który stanowi, że osoba trzecia, która uzyskała korzyść majątkową wskutek czynności dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli, może zwolnić się od zadośćuczynienia roszczeniu wierzyciela żądającego uznania czynności za bezskuteczną, jeżeli zaspokoi tego wierzyciela albo wskaże mu wystarczające do jego zaspokojenia mienie dłużnika. Nie jest w postępowaniu sporne, że zobowiązanie Z. R. wobec powoda, wynikające z przedmiotowych nakazów zapłaty, na podstawie których Komornik prowadzi egzekucję w sprawach Km 724/10 i Km 725/10, nie zostało do dnia zamknięcia rozprawy spłacone przez dłużnika. Pozwana zaś nie wskazała żadnych składników majątkowych dłużnika, z których wierzyciel mógłby się skutecznie zaspokoić w sposób pewny i wystarczający. Wprawdzie pozwana, podnosiła zarzut zabezpieczenia wierzytelności powoda hipoteką na nieruchomości dłużnika, jednakże nie powielając wcześniejszych rozważań, nie można uznać, że jest to inny majątek dłużnika, wystarczający do zaspokojenia roszczeń powoda.

Mając na względzie ustalony w sprawie stan faktyczny i stan prawny powództwo powoda podlegało uwzględnieniu w całości, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku. Sąd sprecyzował niesporną wysokość wierzytelności przysługujących powodowi względem dłużnika na dzień zamknięcia rozprawy (przy tym wynikających z żądania pozwu, tj. wskazanych w nim tytułów wykonawczych, zgodnie z zakazem orzekania ponad żądanie pozwu).

Orzekając o kosztach postępowania w punkcie II. Sąd oparł się na zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010, nr 90, poz. 594 ze zm.). Zgodnie z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.500 zł tytułem 5% opłaty sądowej od wartości przedmiotu sporu określonej pozwem, 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustaloną zgodnie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa w sprawie (2.500 zł + 2.400 zł + 17zł = 4.917 zł).

SSR Anna Garbera

Zarządzenie:

- 1) odnotować;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron;
- 3) kalendarz 14 dni.

24 maja 2013 r. SSR Anna Garbera